

העם

משחקים אינדיאנים?

היה זה שבוע של ריאקציה. השרב שכך. מזג אוויר גוח, מתאים יותר לחודש מרס מאשר לחודש יוני, השתחרר בארץ. הפצצת-התעמולה של מסע בי. גיי. באמ"ר ירקה, באמצעות יומני הקולנוע וכתבות הי עורכים המוטטים, פסקה. בי. גיי. נח על אניתו, אזרחי נחו מידיעות הנצחון. סיכום ביניים: הצלחה תעמולתית רבתה לבי. גיי., בעיקר הודות ליומני הקולנוע. הצלחה מאכזבת מאד של ראש הממשלה: אף כי החץ את ידו של כל יהודי שהיה מוכן להגיש ציף לידו השניה, לא נמכר מספר ניכר של אגרות החוב.

שהצטיינה עד כה בתורה-המנהיגים החזק ביותר בין כל מפלגות המדינה, הצטרף לחתר על דברים רבים מאד כדי להמנע מפילוג הרסני.

אלוהים ספלין ועבדאללה

אגודת קומוניסטים ישראלים חרדים, מח"ר גי טורי קרתא — אין זו הלצה, גם אין זו מפלגה חדשה המוקמת לקראת הבחירות. מוצא צירוף מפלגתי משונה זה הוא — ארצות-הברית ושם האגודה מתנוסס מעל אל-פי כרוזים (גיר לוקסוס, אותיות מאירות עיניים) המופצים במרכזי היהדות בארץ תגי ליתו של קולומבוס, מקום שם מצויים כנראה (על אף כל המגביות) עוד יהודים רבים הע" לולים לתרום כסף למען: יהודים 100 אלף יהודים מברית המועצות לעבר הירדן מזי רחה.

תמונה זו של חברת פרמאונט קושטה בכותרת הבאה: נציגי הצי הישראלי הראשון מאז ימי שלמה המלך * מבקרים בפעם הראשונה בסטודיו של הוליווד. על רקע הסרט החדש של פרמאונט, חתמו של העיס" עומדים: הכוכב אלן לאד, מלחראשון זן שבה, סגן-חובל עקיבא פאגי, הצי הישראלי, ששהו בלוסיאנגלס לפי הזמנת צי ארצות-הברית.

גם ענין הקנאים הפך מטרנדיה כמעט לקר מדיה. לכשהוצגו סיסמאות, קשרים ושאר המצרכים של מחתרת הוליבודית, עלה חיוך על שפתיהם של אלפי ותיקי המחתרת בארץ. "משחקים אינדיאנים", העיתא אצלינו ותיק. קשה היה לו לאורך הלבין שבגלל אינדיאנים אלה היה צורך להקים את כל המדינה על רגליה.

מפלגות

סנהילין וטיטובנקין

באולם החיפאי עבר רחש כשהאיש מס 2 של העליה השניה, הכתיר-הגדול של התנועה החלוצית אחרי מות ברל כצנלסון, עלה לדוכן הנואמים אחרי שתיקה של שנים. בימיו הטור" בים היה יצחק טבנקין נואם ארבע, שש וגם שמונה שעות רצופות. הצירים של ועידת מפ"ם שקעו בכסאותיהם, התכוננו לדרשה ארוכה.

האיש הוותיק, שבן השער, לא נפל ממת" חריו הצעירים. לכוון ימים אחרי שטרף את הגשר האחרון למפא"י עם פילוג הקבוצ המאוחד, היה ברור שהוא מוכן לפרוש גם ממפ"ם, להשאר בבדידות מתמדת.

"טיטובנקין" קראו לו, בלעג, אנשי השומר-הצעיר, כשעמד על דעתו שאין להצ" טרף לקו הקומוניזם, שיש לשמור על עצ" מאות פוליטית במאבק הבינלאומי. אולם אם אמנם יכול היה טבנקין לבטוח באהדתם של ידידי מפ"ם בנקודה זו, הפסידה בנקודה השניה — היחס לערבים.

"מה, ההבדל בינו לבין בגין?" שאל איש קבוצ שומר-הצעיר בעמק. עיקר ההבדל היה בניסוח. טבנקין דרש, למעשה, לכבוש את הירדן כדי ליצור שטח מחיה יהודי, גם לא הבטיח שגורל הערבים במשולש יהיה שונה מגורל אחיהם, הפליטים, משפלת החוף.

אולם מעבר לויכוחים הענייניים עמדה עוב" דה פסיכולוגית. טבנקין, בעל העבר האישי המפואר בהגשמה האישית, סרב לקבל תורה מפי מאיר יערי, שבא לארץ "רק" עם העליה השלישית; סרב שבועתיים לקבלה מפי אדם כמשה סנה, הציוני-הכללי העירוני שהצטרף פתו לאגף הסטאליני הקיצוני ביותר לא הצליחה עד היום לרכוש לו אמון או כבוד בשורות אנשי ההגשמה האישית. "סנה" לין, קראו לו, בלגלוג, אנשי "טיטובנקין", כשסיים טבנקין את דבריו נראה כי מפ"ם,

כתוב: השולח: הועד לחקר התלמוד הי" רושמי באמריקה, ניו יורק סיטי 2, ניו יורק.

הכנסת

הבוז לכם!

שעה שהלוח הלך והחסיר שבעה ימים נור ספיים, הותר ששים ואחד יום לבחירות לכנ" סת השנייה, הלכה הכנסת הראשונה ושכחה את המציאות, נתעלמה מהמצב המדיני המ" סובך בו נמצאת המדינה, מהמדרון בו מת" דרדרת כלכלתה, מתפקידי-הענקים שאינו מת" מלא, הנובע מקליטת אלף עולים, ברובם חסרי-כל, ליום.

כאשר מיעוט מדי 119 ח"כי הכנסת (מקומו של דוד רמז טרם נתפס, יועד לעסקן מפא"י, איש עזות המזרח ושכונת התקווה בתל" אביב) שלא יצאו לוועידת מפ"ם בחיפה, הת" יעצות פנימית של החזית הדתית והזכרת חללי אצ"ל, התרכו, אחר הודעת הממשלה, המפתיעה בהתנדבותה, על הרכבת ועדת חקי" רה לפרשת יגור, בדיון על כשלון ממשלת ישראל באגם החולה וההצלחה, ניתנה דוגמה בלתי-ניעמה, צורמת-אוזן ודוחה של תעמר" לת הבחירות העתידה לשטוף את היישוב בשמונת השבועות האחרונים לקיומה של הכנסת.

כנסת שי' כננות: עוד בשעת הצעתו של מאיר דוד לוונשטיין, סוחר שוויצי ואיש אגודת ישראל, שפרש מהחזית (כמחאה על נטובתה השקטה ביחס למעצרי הצעירים הד" חיים) לשחרר את ממלא מקום של הבטחון (משה שרת) מתפקידו ולהעניש את האחראים ליעונוי הצעירים במתנה המעצרי יגור, הש" תלטה בכנסת אורת בתי מחוקקים לפי נור סח ארצות הלבנט, הבלקן ורפובליקות הבנ" גות באמריקה המרכזית.

כאשר לוונשטיין, הנרגש מלהט תביעתו, ציין את "הסכנה החמורה" הנשקפת למדינה מהתעללות בעצורים, ניסו לתקן את תואר השם, ללשון נקבה, כדרוש: חמורה, אך שלושת ח"כי מפא"י, השקטים דרך כלל, בספסליהם האחוריים, כשהם מנמנמים או מעינינים בירחון מצויר לפיתוח הגוף, התעו" ררו והביעו דעתם בסדר הבא:

אלהו הכרמלי: "זה נכון, חמורה."
יוהר סמילנסקי: "יאנאר" תם."
חיים כ"אשר, ששכח את רמתו האינטלק" טואלות, ילידת גבעתי-ברנר: "תם מאמסטר" דם!"

לאחר תלת-שיח זה נתערב מנחם ביגין: "מה זה? איך מדברים כאן?"

מקס רוזן, "הצעיר" הטיק את החסוקנה

גנרל ביגין, מוקיון: אחר שהצעתו של לוונשטיין, שנסתייעה בהמשה קולות (לוונשטיין גופו, רקנטי מחרות, יליד-מור, מי" קניסי וטובי) נפלה, חזרו לדיון בחולה, תוך חילופי הדברים: אחר שאריה בהיר, איש מפא"י הבטיח לביגין, כי "מובן שאתה לא תלך ליישב ב" צות" ושרגא גורן, ח"כ מפא"י אחר, תבע, בלעג, לתת לגנרל ביגין" לדבר, ולהציע פתרונות למצב בחולה, העיר ביגין בשקט, המעורר סערה, כי הברטיטן, לפחות, נתנו לשרת, שעה שהיה עצור-לטרון, אוכל-משובח

• לגמרי לא תם" (באדיש).

מזה שדב יוסף או/ו פנתס לבון מספקים לאורחי ישראל. הסערה שקמה הסתכמה בקריאות-ביגים הדניות, מביעות שנהא. שעיקרן: "כ"י מפא"י: "בוז! קח את דברך בחזרה!" ביגין: "שום דבר בחזרה!" יונה כסה, מפא"י: "מוקיון!" ביגין: "גסי רוח, בורים!" כל הח"כים לעבר כל הח"כים: "הבוז לכם!" הלך: קורס לאתיקה מקצועית לח"כי כנסת ישראל.

המעמד השני

"אני חושב שה' ירחם"

סיפר אהרן צמה, מאושדה שבמרקו, 16, קטן קומה ומתיר דיבור, שעה שישב על אחת הגדרות שליד גבול הירדן: "שמענו (במארוק) בארץ ישראל יהודים, מרביצים ערבים... רצינו לעלות... רחננו מההורים שלנו... הלכנו 27 קילומטר לתחנת הרכבת הקרובה וליגיו." כיום עובר אהרן כמכונאי אצל קבלן בניין, מסייע בחפירת היסודות לבתים החדשים, מש" תכר כשתי לירות ליום. העברית שבפיו שז" טפת ("למדת שנה וחצי באליאנס") והוא מציג את דרי הסביבה:

מקורב: קבוצת עולים מבולגריה, חוצבת בסלע, מכינה תעלת ביוב בזעיר אנפין. מומל: במרחק כמטווחי רימוני, עומדים אזרחים ערבים ולגינרים ירדניים, העוקבים אחר הנעשה בצד היהודי. למטה: הבית אשר על הגבול, בשכונת הרכבת, ירושלים. "אפילו מיל אין לי": עצי מחט דלי אצטרובלים מראים גדר טבעית, במורד הגב" עה, בין האיזור היהודי לערבי: זאטטים ערביים מבטיים בכדורגל על מגרש הנמצא במרחק כמה מטרים, ומימין: ילדים יהודיים מטילים גולות לבור. בחוף תולים כבסים לייבוש, עולים זריזי" יד ומתירי-מעשה, משפצים את בתיהם, אשר מקרוב באו אליהם. יונה גנאח, בן 27, נעים הליכות וחביב, מספר את סיפורו:

"באתי מקובלנקה (מארוק)... גרתי בתל" אביב, אין פרנסה... באתי לירושלים, לפני שלישה חדשים... (גם כן) אין פרנסה... מה לעשות? היה לי קצת כסף, קצת זהב. הכל מכרתי. אכלתי, הייתי עובד יומיים בשבוע. סבל בנמל. זה לא מספיק. אנתנו — שש נפשות, שלוש בנות (בנות 4 וחצי, 2 וחצי, 1 שנה) האשה, אני ואחי הצעיר שבא עמי, וגם השביעי בדרך. האשה הרה. בחודש השני"

מפסיק יונה, גאנה, ממשיך להסביר, כי בכל זאת עליו להתקיים. ולא הוא בלבד — עוד חמשה פיות: "מוכר תכשיטים של אש" תי, בגדים שלי. כמה ימים אני עובד אצל חבר, בסנדלריה שלו. הייתי סנדלר בקובלנ" קת. מקבל לירה וחצי ליום. אבל, אתה יודע, זה לא מספיק. לא מספיק."

בינתיים הוא עובד בבדוק ביתו. הופיע אצ" לו נציגי האפוטרופוס (על נכסי הנפקדים) שהבטיח לו את זכויותיו למקום הדיור. החדרים מרוהטים בדלות משועת. רק מי" טות — אין ארונות ואין כסאות. הבית הוא פגוע גזוים, מלא עקבות רסיסים וקלעים. קו החשמל מנותק, מים נשאבים במאר המת" מלאת מי גשמים.

"כן, מה אפשר לעשות? אבא, סוחר בש" קים, שולח לי קצת כסף ממארוק... לי, אפי" לו מיל אין לי. מקבל מחברים לירה, שתי לירות."

אבל: גם כאן — אופטימיות. יונה גנאח נפרד: "יהיה טוב. אלך לע" בוד בטוריה, באבנים, בכביש... ארויח שתי לירות שלושים ליום. יהיה אוכל למשפחה". בלתיצת היד הוא אומר: "אני חושב שה" ירחם."

המשק

הפתרון: שוייץ

האם יכולים בעלי התעשייה לשתף פעולה עם ממשלת קיצוץ? נשיא ההתאחדות וידה החזקה, "לא!" אומר מקס רוזן, "הצעיר" (45), יצחק טקסטיל וחבר הנשיאות, המשמש דובר האגף הימני של ההתאחדות. היה ברור שאחד מן השניים יצטרך ללכת: "הזקן", בעל האף הנמרץ וההליכות של דיקטטור טוב-לב, או "הצעיר", בעל העיניים החודרות והשערות המלבינות. ומכיון שגם מקס רוזן אינו יכול לחלום להניח את "הזקן" ממקומו, שבנה אותו לעצמו בעשרות השנים,